

ԽՈՐՀՐԴԱԾՈՒԹԻՒՆ

Յ. ԹՈՒՄԱՆԵԱՆՅԻ

Ո՞րն է դրախտը՝ վայրն երանաւէտ,
Ուր պիտի ապրեմ գերեզմանից յետ.
Միթէ մարդկային տառապած կեանքը
Չը ստեղծեց այն սուտ մխիթարանքը,
Եւ միթէ նորա մահից սարսափած
Ագահութիւնը չէ իրան խաբած...
Սեկայն բարի է.—մի տանջւած արդար.
Կամ իրան արդար համարող մի չար
Երկրային կեանքի վերջին վայրկենին
Հանգիստ ու խաղաղ կ'սուանդէ հոգին,
Համաձայն իրա ճաշակի, կամքի
Վայելքն լիշեւով խոստացեալ կեանքի:
Եւ ահա միակ բայց մեծ օգուտը,
Որ մարդկութեանը տւեց այս սուտը...
Ա՛յս է մեր կեանքը—լոկ խաբէութիւն:
Ո՛հ, միթէ եւ ես, ինչպէս մի հնչիւն,
Այս իմ յոյսերիս, ձգտումներիս հետ
Պիտի մեռանիմ չքանսմ անհետ...
Ձէ, սիրելի է խոստումն երկնքի—
Յոյսն յաւերժական, անվախճան կեանքի.
Հեռու ինձանից հոգեմաշ կասկած,
Ողջոյն քեզ, ողջոյն, ով կեանքի Աստուած.
Արի՛, յայտնւիր, նշկահիր մահու

Տարակուսանաց տագնապն ահարկու,
 Եւ կոյր հաւատով զօրացրու հոգիւ—
 Անմահութիւն տուր լքացած կեանքիս...
 Բայց քնչպէս պիտի կեանք առնեմ կրկին.
 Արդեօք լուսակազմ, աննիւթ, անմարմին
 Պիտի սաւառնեմ անծալր եթերքում,
 Թէ իբրեւ մի հունչ շրջեմ աշխարհում.
 Թէ անփութ, անգործ թափառեմ պիտի
 Մարդոց աչքերին անտեսանելի,
 Թէ ամպերի մէջ պիտի ես հանգչեմ
 Եւ ոտքիս տակից կալծակներ իջնեն...
 Օ', ներիր Աստուած, ծածկագէտ, անհուն,
 Ներիր մեծամիտ, գոռոզ պատանուն,—
 Աննշան ճճիս չարաչար մեղայ,
 Յանդուգն խորհրդով խորամուխ եղայ,
 Զգտեցի պարզել քո ասուածալին
 Անհասանելի, անմեկին գաղտնին:

1890 թ., ապրիլ: